

JINDŘICH PILEČEK

narozen 1944 v Táboře

V letech 1958—1962 absolvoval Střední průmyslovou školu keramickou v Karlových Varech. Od roku 1962 do r. 1968 studoval na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze v ateliéru prof. K. Svolinského.

Ilustroval řadu bibliofilských tisků. V roce 1982 vyšla s jeho ilustracemi kniha Jana Kostrhuna Co by to bylo, kdyby to byla láska (v nakladatelství Mladá fronta).

64. výstava ilustrací a grafiky v rodném domě Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1982. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Osvětová beseda v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel ex libris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV v Praze, Albatros, nakladatelství pro děti a mládež v Praze. Vytiskl Mír 6, provoz 62, Praha 3, Čáslavská 15.

JINDŘICH
PILEČEK

GRAFIKA

Rodný dům

Václava Šolce

Sobotka, červen 1982

NESKUTEČNÁ PROCHÁZKA SKUTEČNÝMI LISTY JINDŘICHA PILEČKA

Bylo krásné podzimní ráno, slunce ozařovalo zlátnoucí koruny stromů, ze kterých co chvíli tiše odpadl list a snášel se v krkolomných spirálách k zemi. Ranní chuchvalce mlhy nad klidnou hladinou rybníka pomalu mizí, opuštěná loďka se pohupuje u hráze a harašivý zvuk řetězu, kterým je připoutána k dřevěnému kůlu, se nese do dálky. Obzory jsou najednou blízoučko, skoro na dosah. Z barev převládají všechny odstíny hnědé, okr a zlato listí, tu a tam probleskne tlumená červeň a pole svítí mastnou černí úrodné prsti. Zahrady vydechují ostrou vůni tlejícího listí, z polí přivane ostrý vítr kouř bramborové natě a všude je ticho, zvláštní ticho. Průvodce mne čekal nedaleko podzimního panáka z listů, který trčel v krajině jako pitoreskní ukazatel směrů. Stál s mapou v ruce, podivný klobouk ozdobený vytrženou krajinou a opuštěným městem naražený hluboko do čela. Pokynul a beze slova jsme vykročili. Cesta zahrnula k vysoké, oprýskané zdi, kde otvor ve tvaru vzlétající holubice přímo lákal vstoupit do zahrady plné holých stromů. Opatrně vstupujeme a procházíme až na okraj srázu, kde roztržitý čtenář zapomněl rozečtenou knihu v koruně košatého stromu. Žebřík, potažený zeleným mechem se povaluje v uschlé trávě a vítr šustivě převrací žlutnoucí stránky. Pod námi září hladina rybníka ve tvaru rybího těla. Musí být hluboký, aby ta osamocená, křičící ryba mohla žít, musí být hluboký až do nitra země, kde voda proměněná v přehřátou páru uchovává prastaré tajemství života. Mohutné tělo nám mává na pozdrav, když odcházíme k dalším tajemným rybníkům s novými překvapeními, novými hádankami. Míjíme rybáře neslyšně veslujícího na hladině jezera nedaleko ostrova oka, ryby — oka. Skály jsou strmé, města opuštěná jak po středověkém moru. Jen tu a tam zahlédneme člověka uzavřeného ve své mlčení. První stavení, zvědavě nakukujeme do otevřeného okna, kde dívka provádí opožděnou toaletu. Znovu krajina, jezera, města a podivné marťanské kanály nad kterými nůžky ve vyrovnané řadě nahrazují rozkročené sloupy dálkového vedení. Raz, dva, raz, dva kráčeji krajinou podobné dvouhlavým slepým obrům. Opět vodní hladina, tentokrát nekonečná,

bez hranic. Voda, voda, voda. Břeh posetý starými bárkami, které jsou připraveny odvézt někam daleko od lidí vesnici, stromy, miniaturní sopku a dům s kytičkama. Vše je naloženo, jen vyplout. Kam zmizeli lidé, kteří tu pracovali? Kam odběhli po bílém jemném písku? Tady jsou stopy, jedny, druhé, třetí, čtvrté, hluboké důlky v mokřím písku, pět prstů, štíhlé chodidlo, kulatá pata. Utekly před námi, aby se skryly v obrovské botě podepřené kůly. Jen bosé stopy po nich zůstaly.

Stromy vrhají stíny, osamělý jezdec uhání nocí, vlak neslyšně mizí pod bílým viaduktem, obr s úsměvem dítěte usíná v opuštěném tunelu, kam zalezl před nočním chladem. Spolkl poslední vlak a odpočívá. Na oblohu se vznesla bárka fantazie a odnáší zemi snivců daleko do noci, napnuté plachty pokryté notami nastavily měsíci čarovnou partituru a hudba podobná snům zaplnila prostor. Stojím sám, průvodce políbil dívku čekající s kloboukem podobného tvaru, neslyšně odcházejí do tmy.

Rád se vracím do země snů, kterou pro mne stejně jako pro mnoho jiných spřízněných milovníků umění objevil Jindřich Pileček. Rád se vracím, abych znovu nahlédl do snového světa, který dlouho hledal, po kterém neúnavně pátral ve světě, kde každodenní civilizační proces nedovoluje chvílku odpočinku, chvílku zamyšlení, nedovoluje postát před věcmi prostými, obyčejnými, krásnými ve své jednoduchosti. S úžasem zjišťuji, že autor mne vodí místy důvěrně známými, kterými jsem doposud procházel se zakrytým zrakem. Znovu cítím podzim, vidím krajinu našeho dětství, nacházím ticho a klid. Grafik hledal a našel tu zemi a předává ji nám všem, kreslí, skicuje, zaznamenává v paměti jednotlivé motivy a postupně přenáší na měděné desky pokryté černým krytem. Po vzoru starých alchymistů se sklání nad žiravou lázní, aby sledoval proces zrání leptu. Ještě tisk a nový list, nové okno, nová skulina, kterou je možno nahlédnout do světa fantazie a poezie.

Zkuste se sami projít kolem všech vystavených listů, nerozptylujte se ničím, obklopte se tichem a objevíte krásu, neuvěřitelné nápady, prožijete nová dobrodružství nad vysoce kultivovanými, dokonale graficky provedenými listy, které nám předkládá umělec Jindřich Pileček.

KAREL ŽIŽKOVSKÝ

